

Μοναχός Γεώργιος Βατοπαιδινός (1908 - 30 Δεκεμβρίου 1998)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Γεώργιος Βατοπαιδινός, ο καλοκάγαθος παππούς της προσευχής και της αγάπης.

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Κυρίτσης του Νικολάου και της Μαρίας γεννήθηκε στο χωριό Αγία Παρασκευή Κόνιτσας το 1908. Νέος ήλθε σε γάμου κοινωνία και απέκτησε πέντε τέκνα. Με τη σύμφωνη γνώμη της συζύγου του Σταυρούλας αναχώρησε για το Άγιον Όρος, αφού είχαν μεγαλώσει τα παιδιά του.

Μόνασε στην αρχή στη μονή Βατοπεδίου και κατόπιν στο Βατοπεδινό Κελλί του Αγίου Προκοπίου, όπου το 1967 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός από τον Γέροντα Νεόφυτο τον Πνευματικό (+1967). Μετά από αποκάλυψη του εναρέτου Γέροντά του, του έδωσε ευλογία να μεταβεί στον κόσμο.

Άφησε το αγαπημένο του Άγιον Όρος και κατοίκησε σε διάφορα μέρη στη Νίκαια του Πειραιά, δίχως ποτέ να πάει στο σπίτι και τους δικούς του. «Εγώ», έλεγε, «είμαι μοναχός και την οικογένειά μου την έχει αναλάβει ο Θεός. Αυτός ξέρει». Κατόπιν τον φιλοξένησε μία ευσεβής οικογένεια σ' ένα φτωχό σπιτάκι του κήπου. Συχνά έλεγε: «Η ταπείνωση για την ψυχή είναι η αφάνεια και για το σώμα είναι ο κόπος». Εργαζόταν με τα χέρια του για τον επιούσιο άρτο πουλώντας εικόνες και θυμιάματα. Οι επισκέψεις στα σπίτια ήταν μία ευκαιρία να μιλά με απλότητα και αγάπη στους ανθρώπους που ήταν μακριά από τον Θεό, που έβριζαν και δεν πίστευαν, και να τους οδηγεί σε μετάνοια και στην αναζήτηση του Θεού. Με τα χρήματα που μάζευε ζούσε λιτά, έδινε κάτι σε αυτούς που τον φιλοξενούσαν και τα υπόλοιπα τα έκανε φιλανθρωπίες. Μάλιστα έκανε βιβλιάρια τραπέζης με μικρά ποσά και τα έδινε σε άπορες νέες για ένα ξεκίνημα της ζωής.

Βοηθούσε πολλούς με την προσευχή του και το παράδειγμά του. Με τις συμβουλές του έκανε τους ανθρώπους ν' αγαπήσουν πιο πολύ τον Θεό. Αγαπούσε πολύ να λέει το «Πάτερ ημών». Σταματούσε στο «και άφες ημίν ...», λέγοντας πως πρέπει να συγχωρούμε τις αμαρτίες των άλλων, για να συγχωρέσει και τις δικές μας ο Θεός. «Οι δοκιμασίες στη ζωή», έλεγε, «είναι από την αγάπη του Θεού». Αγαπούσε πολύ να μιλά για την αγία ταπείνωση, την οποία αληθινά πάντοτε ζούσε.

Κάποτε, όταν ήταν στο Κελλί, ο Γέροντάς του τον έσπρωξε κι έπεσε κάτω. Ξαφνιασμένος ο π. Γεώργιος τον ρώτησε γιατί τον έσπρωξε. Εκείνος τον ρώτησε αν πόνεσε με την πτώση του. Η απάντηση του π. Γεωργίου ήταν αρνητική. Ο Γέροντάς του τού είπε: «Έτσι θα είναι και η ζωή σου. Όσο πιο χαμηλά ζεις, όταν πέσεις δεν θα κτυπήσεις πολύ, εάν πέσεις από ψηλά τότε θα κτυπήσεις άσχημα...». Κι ένας άλλος Γέ-ροντας έλεγε: «Ο ταπεινός δεν φοβάται να πέσει, γιατί είναι χάμω. Και από το χάμω πιο χάμω δεν έχει!». Ο Γέροντας Νεόφυτος ένα βράδυ ξύπνησε τη μικρή αδελφότητα του Κελλιού λέγοντας πως πρέπει να κάνουν προσευχή, γιατί ο αδελφός Γεώργιος θα βγει στον κόσμο. Ο ίδιος ο π. Γεώργιος αργότερα έλεγε: «Όσο κρύβεις ένα καλό έργο, τόσο αυτό διατηρείται περισσότερο».

Το κύριο έργο ήταν η αδιάλειπτη προσευχή και η έμπρακτη αγάπη προς τον αναγκεμένο συνάνθρωπο. Κάθε πρωί πήγαινε με τα πόδια -σπάνια χρησιμοποιούσε το λεωφορείο- και προς διαφορετική κατεύ-θυνση. Όταν έβλεπε συγκεντρωμένο πλήθος και διέκρινε κάποια ένταση μεταξύ τους, πήγαινε εκεί και με τον λόγο του προσπαθούσε να τους ηρεμήσει και ενώσει. Αυτό το έκανε μέχρι που αρρώστησε και δεν μπορούσε να βγει από το σπίτι του. Σε κάθε τι που ήθελε να κάνει, πάντοτε έκανε προσευχή και περίμενε απάντηση από τον Θεό. Ένα χειμώνα είχε τρομερές πλημμύρες στη Νίκαια. Ο π. Γεώργιος έσωσε από σίγουρο πνιγμό τους επιβάτες ενός λεωφορείου. Το νερό κατέβαινε σαν ποτάμι στους δρόμους. Ο π. Γεώργιος παρακάλεσε τον οδηγό του λεωφορείου να κάνει στάση. Ο οδηγός αρνήθηκε, γιατί δεν υπήρχε κα-θορισμένη στάση εκεί. Ο πατήρ επέμενε και ο οδηγός αναγκάσθηκε να σταματήσει. Αυτό ήταν σωτήριο. Αν το λεωφορείο συνέχιζε την πορεία του θα είχε παρασυρθεί από τα πολλά νερά.

Τα βράδια κοιμόταν λίγο. Πολλές φορές βάδιζε στο δωμάτιό του προσευχόμενος. Σε όλη του τη ζωή ταπεινωνόταν συνεχώς. Όταν τον ρώτησαν γιατί τόσος πόνος στον κόσμο και γιατί να υποφέρουν μητέ-ρες και παιδιά; Απάντησε: «Να προσεύχεσθε όσα είναι να γίνουν, να γίνουν γρήγορα, για να έλθει ο Χριστός. Μόνο Αυτός μπορεί να μας σώσει. Να παρακαλάμε να έλθει γρήγορα».

Μία σημερινή μοναχή, που τον γνώριζε από μικρή, λέει περί αυτού: «Ήταν μετρίου

αναστήματος, πολύ ισχνός, με ισχνή φωνή, μάλλον βρα-χνή. Ήταν σύννους, αλλά γεμάτος αγάπη. Οι μοναδικές στιγμές που γινόταν αυστηρός ήταν όταν τον επαινούσαν. Ο π. Γεώργιος ζούσε σαν μοναχός. Σηκωνόταν νύχτα, έκανε τις ακολουθίες του και μετά έφευγε για να πουλήσει το εργόχειρό του. Οι άνθρωποι τον περίμεναν σαν άγγελο, για ν' ακούσουν λόγο Θεού. Έκανε δηλαδή ιεραποστολή. Γύριζε σχεδόν απόγευμα. Έτρωγε πολύ λίγο και μέχρι το βράδυ απεσύρετο στο κελλί του. Μία μέρα η θεία μου, που είχε το σπίτι που έμενε ο π. Γεώργιος, μου είπε να πάω να τον φωνάξω. Πλησιάζοντας είδα από τη μισάνοιχτη πόρτα του κελλιού τον παππού γονατιστό με τα χέρια υψωμένα να περιβάλλεται από ένα σύννεφο φωτεινό. Δεν ξέρω πως ακριβώς να το ονομάσω. Τότε μου φάνηκε ότι μέσα σε καπνό φωτεινό ο παππούς ήταν βυθισμένος στην προσευχή. Αργότερα κατάλαβα ότι ήταν το άκτιστο φως. Πολλοί επίσης ομολογούν ότι τα ενδύματα και το σώμα του ανέδιδαν ευωδία. Επίσης τα γένηια του και το στόμα του όταν μιλούσε».

Ένας ιερέυς που τον γνώρισε από πολύ κοντά και βοηθήθηκε πολύ από αυτόν αναφέρει: «Το κελλάκι του ήταν μία λυόμενη παράγκα. Χωρούσε ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι και μία καρέκλα. Τα μόνα περι-ουσιακά στοιχεία που άφησε ήταν η ευχή του, το Ευαγγέλιον που διάβαζε πάντα, το Ωρολόγιον και το Ψαλτήριον. Μόνο ένα ράσο είχε. Μέσα σ' ένα συρτάρι είχε όλα τ' απαραίτητα που έπρεπε να τον ντύ-σουμε όταν θα ερχόταν η ώρα της κοιμήσεώς του. “Δεν θέλω κανέναν να επιβαρύνω”, έλεγε. Πιστεύω ότι προσευχόταν και προσεύχεται για μένα και αυτό το νιώθω από τις πολλές ευεργεσίες που είχα κι έχω στη ζωή μου».

Ανεπαύθη στο Γενικό Νοσοκομείο Νίκαιας από καρδιακή ανακοπή στις 30.12.1998. Οι νοσοκόμοι εντυπωσιάσθηκαν που το νεκρό του σώμα ήταν ευλύγιστο. Ετάφη στο Γ' Κοιμητήριο.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μαρτυρίες πρεσβυτέρου Αναστασίου Φούκα, μονάχου Παϊσίου Καρεώτη και μοναχής Καλλίνικης Μακρυνιώτισσας.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ' 1984-2000 , σελ.1471-1475 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.